

BIRÓ KRISZTIÁN

Mégis-otthon

Nem látom mi láncol le s ily ügyetlen
Késbeszaladt kézzel én mit is fogok
Annyit tudok mindössze itt születtem
Innen vannak rajtam e bilincsnymok
A park most idő mit egymagam töltök
E környékhez fűz oly sok döglött emlék
Zsebbenyló ujjak felszakadt körmök
Egy ide-tartozás mit kölcsönvennék
Víg játszótér félszemű galambok
Gyereksírások betonba fulladva
Ha innen költöztök itt is maradtok
Belétek ég a sár minden útpadka
Rég jártam erre de ők még utálnak
A pad rám ül a járda fél ha kísér
Apró sebe vagyok a délutánnak
Szemét mit nem kap fel az északi szél
Minden szürke e mindig-tarka téren
Megtanult gyűlölni aki volt már itt
A galambok nélkülem haltak éhen
Kiknek szórjam most a múltam morzsáit?
S hallom ahogy kiürül egy hintaszék
Egy rég kihalt játszótérre mentő jött
Halálos seb e város de tiszta még
Itt csak a levegő az mi fertőzött
Mindenhez közelebb vagyok távol ott
Hol már nem kelne útra az idebenn
Vagy én vagy a hely... valami változott
Üdv újra itthon Mindenhol-idegen

Egyetlen táncot ismerünk

Innen már csak pár lépés a valóság
De ma nem jönnek ki e tánclépések
S össze-vissza ketyegnek a karórák
Tán én kések
Ma minden reflexből táncol melletted
Leszek felejtés ha te leszel emlék
Csak álmaid metronómját serkented
De szeretnék
A félbehagyott könyvekbe botlani
Mélyre felmászni esni fellegekig
Levegőzni s tudni mi az most ami
Benne kering
Hisz velünk keringőzik a táncparkett
Két ember úgy nyüzsögve mint a város
Párt keresett magának majd párban lett
Ily magányos
Ezekben az elűtő perceinkben
Mindig visszatáncolunk és vétkezünk
Pedig csak pár lépésre lenne innen
Az életünk

